

NOU RECETARI GENERAL

Rafael Ribó, nous horitzons per al PSUC

Tres objectius s'ha plantejat Rafael Ribó, nou secretari general del Partit Socialista Unificat de Catalunya, per tal de poder dinamitzar de nou («injectar-li vitamines» va dir) el partit que arribà a ser l'eix de tota la política antifranquista a Catalunya i que somià, els primers anys de la transició, d'esdevenir el PCI de la península ibèrica.

Aquests tres objectius varen ser enumerats en el primer contacte que, dissabte passat, Ribó mantenia amb la premsa. I de major importància a menor són: enfortir el partit, cercar una alternativa d'esquerra per al Principat i replantejar, sense exclusions, l'espai comunista. Tot comença, com tantes coses, aquesta vegada, la nit del vint-i-dos de juny passat. Nit d'eleccions generals.

El PSUC havia iniciat arran del seu setè congrés —fa ara un any i mig— un intens procés de renovació interna que, aleshores, no es va traduir en la substitució de l'històric Antoni Gutiérrez Díaz del seu càrrec de secretari general. Tampoc durant aquest període de temps els militants comunistes no han sabut dreçar una alternativa fonamentalment diferent i això malgrat la presència de fets polítics tan important com el referèndum de l'OTAN, dues conferències nacionals del partit, els afers Solé Tura —desmarcat del partit cap als rengles socialistes, via la «Conferència d'Homages i Dones d'Esquerra»— o López Bulla, les mateixes crítiques de Rafael Ribó o, ara mateix, les eleccions generals i la seua participació en les mateixes junt amb l'Entesa dels Nacionalistes d'Esquerra i separadament dels seus ex-compans del Partit dels Comunis-

L'afer Banca Catalana, del qual caldrà parlar amb temps, i la renovació de la cúpula dirigent del PSUC, han estat els dos esdeveniments polítics de la setmana pasada al Principat. Heus ací l'anàlisi dels canvis dins el partit que ara lidera Rafael Ribó.

Miquel Mora

Rafael Ribó, nou secretari general del PSUC.

tes de Catalunya, els anomenats prosoviètics.

I ha estat precisament el mal resultat d'aquestes eleccions, el mal resultat de la Unió de l'Esquerra Catalana (que encara perdé més de seixanta-sis mil vots en relació als anteriors resultats del PSUC presentat en solitari), el que sembla haver desencadenat una reforma molt més decidida. Al front de la qual s'ha instal·lat Rafael Ribó.

Ribó és professor universitari de Teoria de l'Estat i compta en el seu

currículum professional amb doctorats en econòmiques i dret a Barcelona i amb un Master en Ciències polítiques per la universitat de Nova York. Nascut l'any 1945, fou membre de l'Assemblea d'Intel·lectuals i de l'Assemblea de Catalunya i director de la campanya per la recuperació de les institucions autonòmiques del Congrés de Cultura Catalana. Ingressà al PSUC l'any 1974 i és des de l'any 1980 portaveu del seu grup parlamentari a la cambra autonòmica. Ara,

Antoni Gutiérrez Díaz serà el president del partit.

una vegada triat secretari general del partit, ha esdevingut el primer d'ells que no és membre del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya —durant la conferència de premsa afirmà que era necessari «vivificar» la relació entre tots dos partits. Va ser triat per al càrrec cap a la una del migdia de dissabte 5 de juliol.

Si en els tres eixos bàsics de la política del PSUC hi hagué un acord manifest al si del Comitè Central, acord que també existí en la designació de Rafa Ribó com a secretari general del partit, les primeres divergències aparegueren en la composició de la *direzione* —el Secretariat— per a la qual Ribó havia pensat en Joan Saura, Jordi Guillot, Margarida Arboix, Antoni Luchetti, Francisco Rodríguez i Ricard Fernández. La presència en el llistat de Ricard Fernández, al front de la secretaria d'organització i del leninista Francisco Rodríguez, al front de la de sindical, ha provocat més d'una discussió que no es resoldrà fins divendres vinent, en què es reunirà el comitè central per votar la proposta que elabore una «comissió de notables», la mateixa que propicià el nomenament del nou secretari general.

D'aquesta comissió, de vuit membres, se'n va despenjar el regidor de Barcelona i diputat provincial Jordi Cunill, per al qual el candidat ideal a la secretaria general era l'alcalde de Sabadell, Antoni Farrés. Tot i això,

Cunill deixà ben clar que no s'oposa a la figura de Rafael Ribó.

Pel que fa a l'antic secretari general, Antoni Gutiérrez Díaz, aquest no va voler acceptar la presidència del partit que (a proposta del mateix Ribó, que elogia la figura del seu predecessor en qui, digué, espera trobar el seu millor conseller) el Comitè Central li va oferir per unanimitat. El Gutiérrez va preferir que fos el congrés del

partit, que es celebrarà l'any 1987, qui decidís sobre aquest càrrec, vacant des de la renúncia de Gregorio López Raimundo.

Les primeres paraules públiques de Ribó com a nou secretari general foren per posar en relleu el difícil moment que travessa el partit comunista i per advertir «que ningú no esperi resultats espectaculars a curt termini». Segons Ribó, el PSUC té «una energia militant submergida» que cal fer aflorar més amb una presència social dispersa que amb una articulació orgànica. No és, per tant, per a Ribó, una qüestió de carnets.

Després d'afirmar que «el partit més gran de Catalunya és el dels ex-PSUC», Ribó confessà que el seu partit, per ell sol, no pot ser cap alternativa. En canvi, també afirmà que cap alternativa d'esquerres a Catalunya no pot construir-se sense comptar amb el PSUC.

Una alternativa d'esquerres amb la

qual somnien els militants del partit i en la qual, segons el seu nou secretari general, podrien cabre des de l'Esquerra Republicana de Catalunya fins al mateix Partit dels Socialistes. «Sempre que aquest —matisà— es replantegi les seves relacions amb el PSOE». A penes a quinze dies de la celebració del cinquantenari de la fundació del partit, Ribó parlà de «refundar el PSUC», retornant a aquella idea originària de l'agrupament de diverses forces d'esquerra. Una política que tindrà plasmació immediata en el manteniment de l'aliança amb ENE i la potenciació de candidatures municipals amb militants del PCC.

L'esment al PSC com un partit fonamental a l'hora de crear un espai

d'esquerres que disputi l'hegemonia a CiU definida com «una opció conservadora i instrumentalitzadora del nacionalisme», coincidí precisament amb la reunió del Consell Nacional del Partit dels Socialistes de Catalunya, davant el qual Raimon Obiols realitzà una àmplia proposta de treball conjunt de l'esquerra, semblant al que Ribó formulava davant el Comitè Central del seu partit.